

Fædrelandet.

Abonnementpris i Kjøbenhavn 15 R. pr. Quartal, 5 R. pr. Maaned, enkelte Nr. 6 R.; udenfor Kjøbenhavn 3 Rbd. pr. Quartal frit i Huset.
Hver Aften udgaar et Numer. Bladets Contoir, Østergade 70, er aabent hver Sognedags Formiddag Kl. 9-1

3die Aarg.

Lørdagen den 15. Januar 1842.

Nr. 762.

— Paa Mandag Kl. 9 begynder den lehmannske Sags Procedure for Højesteret.

Skaar for et Aar siden publicerede dette Blad en tydsk Artikel, som Politimesteren i Flensborg, Hr. Niemann, havde funden Anledning til at lægge under Beslag, og vi gjorde da vore Læsere opmærksomme paa, hvilken Magt den danske Regerings tydste Embedsmand anmassede sig, hvorledes de vovete at undertrykke Artikler, hvori der ikke fandtes Spor af Opposition, ikke det ringeste Stik af Lovstridighed, Artikler, der vare affattede i den loyaleste Aand og Tone, og kun fra et royalistisk Standpunkt bekæmpede „Schleswigholsteinernes høiforræderiske Bestræbelser at løsrive Slesvig fra Danmark og incorporere det i det tydste Forbund.“ I det forleebne Aar har det schleswigholsteinske Parti tabt mere og mere Terrain; den bedst redigerede Deel af den holsteinske Presse har brudt med det, og selve de høitidste Organer ere begyndte at angribe det; men endnu spog de samme Drømmerier i Hr. Niemanns Hjerne, endnu vover denne underordnede Embedsmand at gjøre Regeringen Modstand, og at tyrannisere den slesvigiske Presse. Hr. Niemann har atter lagt et Numer af „Flensburger Zeitung“, Nr. 2 for Aaret 1842, under Beslag paa Grund af en Artikel, som selv de mest forstokkede Absolutister ville kunne læse uden Modbydelighed, som angriber Oppositionen og ikke Regeringen, som bebrejder Hertugdømmernes journalistiske Presse, at den har villet kalde det forældede, middelalderlige Aristokrati tillive, for at bruge det til Grundlag for en projecteret Stat, hvorved den haardtørligen har anfægtet den virkelig bestaaende Stat, og hos Folket kun fremkaldt Stuefælde, Modløshed og Slaphed. Vi maae anbefale dette Phænomen til Regeringens allerhøieste Opmærksomhed; vi maae henstille til den, hvorvidt den troer at kunne taale en saadan Adfærd af sine Embedsmand, hvorvidt den anseer det for gavnligt for sin Anseelse, at dens Bejente vove at handle stik imod dens Interesse, uden derfor at befrygte noget Ansvar, hvorvidt den vil see rolig paa, at Hr. Niemann i Flensborg ugenert begunstiger statsoplosende Bestræbelser, idet han undertrykker Modstanden imod dem. Men hvad enten nu Regeringen vil tage sig af Sagen eller ikke, saa skulle vi dog vise Hr. Niemann, at Flensborgs Porte begrænse hans Magt, ja at han ikke engang formaaer at udelukke de Artikler, der ikke finde Naade for hans forblindede Schleswigholsteinske Dine, fra den By, hvor han troer at kunne skaffe og walte med enhver offentlig Ytring, idet vi optage den beslaglagte Artikel i Originalsproget, og nok skulle sørge for, at den kommer Læsere af „Flensburger Zeitung“ til Hænde.

Das letzte Biennium.

II.

Es ist eine unläugbare Thatsache, daß in den letzten Jahren, besonders im letzten Biennium, sich fast überall und so auch bei uns im Volksleben eine gewisse Apathie und Indolenz gezeigt hat, die noch immer in Zunehmen begriffen ist. Die wichtigsten Ereignisse erregen wenig Aufmerksamkeit, die umfassendsten Pläne finden keine Theilnahme, Schriften, Broschüren und Blätter aller Farben treten ans Licht und versinken eben so bald ins Meer der Vergessenheit, ohne irgend einen bleibenden Eindruck, irgend ein Resultat bewirkt zu haben; die Partheien bekämpfen sich, die Oppositionen suchen sich zu befestigen und Macht zu gewinnen, aber das Volk nimmt keinen anderen Theil daran als den des ruhigen, gleichgültigen Zuschauers.

Diese Apathie deutet ohne Zweifel eine Periode der allgemeinen Erschlaffung an, in welcher der Stillstand gewiß, der Rückschritt wahrscheinlich, der Fortschritt dagegen schwierig ist.

Man kann nicht läugnen, daß die Presse das ibrige beigetragen hat um einen solchen Zustand herbeizuführen. Sie hat sich mit besonderer Vorliebe dem Alten und Veralteten zugewendet, mittelalterliche Zustände angepriesen und ins Leben zu rufen versucht, das historische Recht auf Kosten des Vernunftrechts erheben, dem religiösen Mysticismus das Wort geredet und die gegenwärtigen Staats- und Gesellschaftsverhältnisse umzustürzen gesucht, um unausführbaren Plänen der nationalen Schwinderei Vorschub zu leisten.

Eine solche Schwinderei beherrschte in den beiden legt verfloffenen Decennien auch unsere periodische Presse, und hat nicht wenig dazu beigetragen die Köpfe zu verwirren, ja zuletzt das Volk gegen alle Vorschläge und Erörterungen der Journalistik mißtraulich zu machen. Denn, so viele ideelle Staaten man auch aus den Pergamenten des Mittelalters, auf dem Papier, ins Leben rief, so blieben doch die Anforderungen des wirklichen Staates an seine Bürger dieselben, und überzeugten diese bald, daß es mit dem Rationnement der Blätter nicht viel auf sich habe. Die Nationalschwinderei glaubte in den Adelsprivilegien des 15ten Jahrhunderts (dem Volke konnten keine Zugeständnisse gemacht werden, denn es war Eigenthum des Adels), ein Hauptmittel zur Auflösung unseres Staates und zur Vergrößerung des großen deutschen gefunden zu haben. In der Wirklichkeit aber bahnte sie durch ihre Umtriebe nur den aristokratischen Ansprüchen aller Art und den Hoffnungen auf neue Landestheilungen auf der Halbinsel den Weg.

So steuerte diese bethörte Parthei direct auf das Mittelalter los und fand natürlich Anhänger, d. h. solche die sich bei mittelalterlichen Zuständen wohl befinden. Sie machte auf Pressefreiheit Anspruch, und fand dieselbe, insofern sie ihr Staatsgebäude ungehindert auf der gewählten Grundlage auführen durfte. Als aber der projectirte Staat nicht volle Anerkennung fand, fehlte es nicht an Verkäufungen und Angriffen auf den wirklichen, die natürlich zu mancherlei Beschränkungen

somt, at jo de chirurgiske og medicinske Discipliner staae i den nøieste indvortes Forbindelse og ere lige nødvendige og uundværlige for den videnskabeligt dannede Læge. Ligesom derfor begge Classer af Discipliner, de medicinske og chirurgiske, nu ere sammensmeltede i et sammenhængende Studium og gjorte til Gjenstand for een Examen under en almindelig, alle Discipliner omfattende, Benævnelse, saa at der for Fremtiden ikke mere vil gives tvende Classer af videnskabeligt dannede Lægekandidater, Chirurger og Medicinere, men kun een, nemlig lægevidenskabelige Candidater, saaledes vilde det vistnok staae i en paasælbende Disharmoni med de Grunde, som have fremkaldt disse Foranstaltninger, og med det Niemed, hvori de ere trufne, hvis man fremdeles vilde beholde tvende forskjellige med særskilte Docenter forsynede Undervisningsinstituter for to saa nøie forbundne Grene af samme Videnskab og ligeledes beholde en særskilt Overbestyrelse for begge disse Anstalter, hvorved det ikke vil kunne undgaaes, at de Grundsætninger, hvorefter de bestyres, og de Regler, hvorefter Docenter ansættes og gageres, ofte vilde blive helt forskjellige. Hensigtsmæssigheden af Academiets Indlemmelse i Universitetet var ogsaa erkjendt saavel af det medicinske Facultets som af Academiets Professore; men ligesom det syntes naturligt at foretage denne Indlemmelse ved at forene begge Anstalters Professore i et fælles lægevidenskabeligt Facultet, saaledes maatte Directionen endog holde for, at det tilføjede Niemed ikke tilfulde vilde kunne opnaaes ved, efter Academiets Forslag, at danne tvende adskilte Faculteter, da man derved neppe vilde tilveiebringe den nøie Forening imellem begge Anstalter, som selve de forskjellige Discipliners indbyrdes Stilling fordrer, og som svarer til den fuldstændige Forening af de lægevidenskabelige Studier og Examina, der ved de ovennævnte Foranstaltninger for en stor Deel allerede er tilveiebragt. Directionen maatte ogsaa betvivle, at der ved noget Universitet i Udlandet findes en saadan Adskillelse af de medicinske og chirurgiske Discipliner Sted, at hver af disse tvende Retninger af den fælles Videnskab skulde danne et særskilt Facultet. For saavidt der af det chirurgiske Academi var yttret Frygt for, at de chirurgiske Discipliners hidtil havde særegne Repræsentation og selvstændige Stilling vilde lide for meget ved begge Anstalters Forening til eet Facultet, da maatte Directionen herved bemærke, at naar de forskjellige Discipliner i det fælles lægevidenskabelige Facultet maatte blive fordelte paa den af det medicinske Facultet foreslaaede oven angivne Maade, hvorefter netop Halvdelen af Lærerposterne i det samlede Facultet vilde komme til at henhøre til Chirurgen og Anatomien, og naar der gaves de chirurgiske Professore selv samme Udgang til, efter deres Anciennitet at indtræde i Consistorium, kunde Directionen ikke skjønne, at de chirurgiske Discipliner i mindste Maade vilde blive svagere repræsenterede end de medicinske, eller i negensmhelst Henseende komme til at staae tilbage for dem. Vel vilde, da efter Directionens Formening (hvorefter nærmere nedenfor) det samlede Facultet ikkun burde have 4 Pladser i Consistorium, og da for Tiden 3 medicinske Professore deri have Sæde, for Miblikket kun een af de chirurgiske Professore komme til at indtræde i det academiske Senat; men dette Forhold, der alene vilde være interimistisk, skjønnes ikke at kunne give Anledning til at befrygte negensmhelst Fare for det chirurgiske Studium, da naturligvis Consistorium og Directionen under saadanne Omstændigheder saa meget mindre vilde undlade, hvad ogsaa ellers pleier at skee, i alle videnskabelige Anliggender at indhente det samlede Facultets Betænkning, i hvilket de chirurgiske Professore efter Forslaget vilde have ligesaa mange Stemmer, og altsaa lige saavel kunne sætte deres Mening igjennem, som de medicinske Professore. Sin Ullighed er desuden ikke alene ikke større, men endog langt mindre end den, som jevnlig kan finde og i Virkeligheden fi der Sted i det philosophiske Facultet, hvor undertiden meget vigtige Videnskabsfag i en længere Række af Aar ere ubelukkede fra Repræsentation i Consistorium (Rescript af 18de Juli 1817). Efter det saaledes Anførte kunde Directionen ikke antage, at Academiets Indtrædelse i et fælles lægevidenskabeligt Facultet under Universitetet skulde kunne have nogen uheldig

Indflydelse paa de anatomisk-chirurgiske Studiers Fremgang, men maatte meget mere holde for, at den fuldstændige Forening, som der ved vilde opnaaes mellem begge Hovedgrene af Lægevidenskaben, i Forbindelse med at de chirurgiske Professore, naar de indtraadte ved Universitetet, vilde være at gager efter samme Maalestok som det medicinske Facultets Professore, og derved faae Udigt til at opnaae høiere Gager, end der hidtil i Egenkab af Docenter har været tillagt dem, saavel som flere andre Fordele, ikke kunde andet end faae en heldig Indflydelse paa disse Studiers Fremme. For saavidt Academi havde anført, at de anatomiske og chirurgiske Videnskaber forudsatte saadanne Døvelser og Færdigheder, at de kunne karakteriseres som Kunst, da kunde det ikke indlees, hvorledes Leiligheden til at erhverve den fornødne Konstfærdighed skulde blive mindre, fordi begge Faculteter forenes til eet, da det naturligvis maatte blive de chirurgiske Docenters Pligt, ligesom hidtil, at give de Studerende Anvisning og Leilighed til de Døvelser, hvorved Færdighed i Videnskabens praktiske Anvendelse kan opnaaes. De af Facultetet fremsførte Indvendinger, hente fra de nuværende chirurgiske Professore personlige Forheld, synes heller ikke at kunne have nogen Bægt; thi ligesom det ikke burde kunne paalægges bemeldte Professore, naar de ikke selv ønskede det, at deltage i Facultetets Forretninger udenfor Forelæsninger og Examina, saasom med at bedømme Priskefrister og opponere ved Disputationer, at holde Læser og deslige, saaledes maatte det ogsaa, naar de ikke maatte være tilbøielige til ved Indtrædelsen i Consistorium at paatage sig de dermed forbundne Facultetspligtelser, staae dem frit for at undlade at benytte den dem ved Foreningen aabnede Ret til at indtræde i det academiske Senat.

— Ved en os selv næsten ubegribelig Forglemmelse have vi undladt at omtale nedenstaaende kongelige Rescript til den slesvigske Overret af 20de December, hvorefter vi saa meget mere maae bede om Unifskytning, som det er et Skridt af Regeringen, hvorover vi strax burde have udtalt os billigende, og det angaaer en Sag, med Hensyn til hvilken vi stæse med Taknemlighed have anerkjendt Regeringens consequente Fremgangsmaade for at modvirke Morpartiets staaløsende Hensigter:

„Det er blevet Os allerunderdanigst foredraget, at de Parter i Bort Hertugdømme Slesvig, hvis Retssager i Underinstansen ere blevne udførte i det danske Sprog, have fundet Banskæligheder ved at erholde en Sagfører til at iagttage deres Lary, og navnlig til at udføre den mundlige Forhandling af deres Sager i Overinstansen. For at forebygge de heraf flydende Ulemper, have Vi fundet Os foranledigede til herved indtil videre allernaadigst at bemyndige Eder til, paa Ansøgning, at tillade Underretsadvocater i Overinstansen at give Møde og procedere for de Parter, hvis Retssager de i Underinstansen have udført i det danske Sprog, samt til, forsaavidt Fattigsager komme til Forhandling, at meddele dem Constitution til disses Udførelse i Overinstansen, saaledes at 3 tillige skulde være bejødte til at tilfikkre dem Erstatning af Bor Kasse for de Reisedgifter, der, efter nærmere Specification, maatte have været nødvendige i Anledning af den mundlige Forhandling af Sagerne.“

— Rom den 27de Decbr. 1841. Thorvaldsen er nu fuldkommen rask. Han har siden sin Ankomst til Rom kun her arbejdet lidet, og er for Tiden beskæftiget med at eftergaae nogle Marmorbasreliefs, udførte i hans Studio efter Bestilling fra Kongen af Würtemberg. Artist Adam Müller, der desværre har Brystsyge, og hvis Tilstand især i November var meget betænkkelig, er nu bedre. Han arbejder paa et stort Maleri, i den strengt-kirkelige Stil, forestillende Christus med de 4 Evangelister. (Dagen.)